

ת"פ 26222/01/12 - מדינת ישראל נגד מטילדה מטר

בית משפט השלום בעכו

14 מאי 2014

ת"פ 26222-01-12 מדינת ישראל נ' מטר

בפני כב' השופטת ג'ני טנוס
המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
מטילדה מטר

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד סמוכה

הנאשמת - נוכחת

הסניגור - עו"ד נעאמנה

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

המאשימה הגישה כנגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה תגרה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 191(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עפ"י עובדות כתב האישום, ביום 30.11.11 במגרש חניה שמול משטרת כרמיאל, השתתפה הנאשמת בתגרה שלא כדין בכך שהכתה את גב' סנא דאעור (להלן - "הגב' דאעור") והוכתה על ידי האחרונה.

אקדים לציין, כי הגב' דאעור היתה נאשמת 2 בכתב האישום הנ"ל, היא הורשעה עפ"י הודאתה באותה עבירה ודינה נגזר עוד לפני שהעידה בבית המשפט.

מאחר שהנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום, נשמעו ראיות הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה. מטעם המאשימה העידה הגב' דאעור ומר אחמד מטר שהינו בעלה של הנאשמת (עד תביעה מס' 1, להלן - "מר מטר" או "הבעל"). כמו כן, הוגשו מטעם המאשימה מספר מסמכים שכללו שתי הודעות שנגבו מהנאשמת במשטרה ותמונות המתעדות את הפגיעות הגופניות אצל הנאשמת ואצל הגב' דאעור.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת בעצמה.

הצדדים הגישו סיכומים בכתב כשכל צד מפנה לסתירות כאלה ואחרות בגרסת האחר.

על מנת להבין את השתלשלות העניינים ואת הנפשות הפועלות אציין, כי מר מטר, שהוא כאמור בעלה של הנאשמת, ריצה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבודות שירות בתחנת המשטרה בכרמיאל.

הנאשמת אשר נהגה להסיע את בעלה מתחנת המשטרה, הגיעה לשם ביום האירוע והבחינה בגב' דאעור יחד עם בעלה. הדבר עורר את זעמה, משום שהיא חשדה בה כמי שמנהלת מערכת יחסים עם בעלה ולכן צעקה על שניהם ויצאה מהתחנה לכיוון הרכב שעמד בחניון סמוך.

בעקבות כך, יצאה הגב' דאעור אחרי הנאשמת על מנת לשוחח עמה כאשר מר מטר בעקבותיהן, אך הנאשמת הודיעה לה באופן מפורש כי אין היא מעוניינת בכך. בשלב זה הבחינה הגב' דאעור כי ברשות הנאשמת טלפון נייד שלה (של הגב' דאעור), ולכן היא לקחה אותו לידיה. בנסיבות אלו ביקשה הנאשמת מהגב' דאעור לקבל לידיה את הנייד על מנת להוציא את כרטיס ה'סים' ובקשתה נענתה. אלא שהנאשמת לקחה את הנייד לידיה, נכנסה לרכבה והחלה בנסיעה מבלי להשיבו לידי הגב' דאעור.

הנאשמת הספיקה לנסוע מרחק קצר בלבד ונעצרה בשל תקלה ברכבה. או אז הגיעו אליה בעלה והגב' דאעור ולאחר חילופי קללות השתיים התקוטטו ביניהן, ומאוחר יותר הנאשמת עזבה את המקום ונסעה לביתה באוטובוס.

השתלשלות האירועים כפי שהיא מתוארת לעיל אינה שנויה במחלוקת, והמחלוקת העיקרית בתיק נסובה על השאלה, האם הנאשמת והגב' דאעור תקפו אחת את השנייה באופן שמקים את יסודות העבירה שבכתב האישום, כפי שטוענת המאשימה, או שמא מדובר בתקיפה של הגב' דאעור את הנאשמת והתגוננות לגיטימית של האחרונה מפני הראשונה, כפי שטוען הסנגור.

אפתח בעדותו של מר מטר, בעלה של הנאשמת. הלה מסר בעדותו לפניי, כי ראה את שתי הנשים (הנאשמת והגב' דאעור) תופסות אחת את השנייה בשתי הזדמנויות: בפעם הראשונה, כאשר השתיים יצאו מתחנת המשטרה לכיוון הרכב; ובפעם השנייה, כאשר הנאשמת יצאה מהרכב לאחר נסיעה קצרה בו.

הסנגור טען בהקשר זה כי אין לתת אמון בגרסתו של העד, בין השאר, משום שתיאר שני מקרי אלימות בין השתיים. הגם שהנ"ל מתאר שני אירועים כאמור, לטעמי אין בכך כדי להעלות או להוריד לגבי מהימנותו, וזאת משום שגם הנאשמת בעצמה מדברת על יותר מ'תפיסה' אחת בינה לבין הגב' דאעור. מכל מקום, גרסת העד מר מטר תומכת באופן כללי בטענת המאשימה לגבי המתואר בכתב האישום, אך מאחר שהעד אישר לפניי כי לא ראה מי תפסה את השנייה קודם, ברי כי עדותו אינה בעלת משקל של ממש ביחס לסוגיה שבמחלוקת.

אשר לגב' דאעור - אזכיר, כי הגב' דאעור הורשעה באותה עבירה המיוחסת לנאשמת ודינה נגזר עוד קודם להעדתה בבית המשפט.

במסגרת עדותה לפני מסרה הגב' דאעור, כי לאחר שרכב הנאשמת התקלקל, החל ויכוח ביניהן ואז הנאשמת 'הרימה ידיים' וגם היא 'הרימה ידיים' (עמ' 16 שורה 27 לפרוטוקול). בהמשך לכך מסרה הגב' דאעור, כי הנאשמת תקפה אותה ראשונה ושרטה אותה בידה ובעקבות כך היא תקפה אותה חזרה על מנת להגן על עצמה (עמ' 18 לפרוטוקול).

גרסתה של הגב' דאעור לא נסתרה והיא נותרה עקבית לאורך כל עדותה לפני.

לעומת זאת, בגרסתה של הנאשמת התגלו מספר סתירות פנימיות ומהותיות לגבי חלקים שונים של אירועי אותו יום, כאשר עיקרן של סתירות אלו מתייחס לגרעין מעשה העבירה, ולא לאירועים שמסביב.

הסתירה הראשונה מתייחסת לחלקו של הבעל בסיפור המעשה. כך למשל, הנאשמת מתארת בהודעתה הראשונה במשטרה (ת/5 מיום 30.11.11) כי בעלה, מר מטר, דחף והחזיק אותה על מנת למנוע ממנה לתפוס את הגב' דאעור או להרביץ לה ובכך איפשר למעשה לאחרונה להכותה (את הנאשמת), ורק בעקבות כך שתקפה אותו בפניו עם אחת מידיה היא הצליחה להשתחרר מאחיזתו. אל מול כך טוענת הנאשמת בהודעתה השנייה במשטרה (ת/6 מיום 4.12.11), כי בעלה רק הפריד בינה לבין הגב' דאעור, הא ותו לא.

לעומת שתי הגרסאות הנ"ל מסרה הנאשמת במסגרת החקירה הראשית לפני גרסה שלישית לפיה, כאשר הגב' דאעור רצתה להרביץ לה, בא בעלה והרחיק אותה (את הגב' דאעור) ממנה (עמ' 20 שורות 20-21 לפרוטוקול).

קיימת סתירה מהותית נוספת בגרסת הנאשמת בכל הקשור לשאלה, מי גרם לחבלות (שריטות) שעל זרועה של הגב' דאעור. ואפרט - בהודעתה השנייה במשטרה (ת/6) מסרה הנאשמת כי לא היא שגרמה לסימני הפגיעה שנראו על גופה של הגב' דאעור, אך ייתכן שפגעה בה בלי כוונה בזמן שניסתה להתגונן מפניה.

מנגד, בחקירתה לפני מסרה הנאשמת כי לא תפסה את הגב' דאעור ולא הרימה עליה יד (עמ' 21 שורות 3-4 לפרוטוקול), אך כאשר האחרונה רצתה להרביץ לה, בעלה תפס את הגב' דאעור כדי למנוע זאת ממנה וייתכן שאז הוא פצע אותה ללא כוונה (עמ' 22 שורות 10-12 לפרוטוקול).

סתירה נוספת בגרסת הנאשמת ניתן למצוא בקשר לאספקט אחר של האירוע, זה הקשור לתיאור מעשה התקיפה של הגב' דאעור. סתירה זו מתבטאת במסירת שלושה תיאורים שונים של מעשי התקיפה המיוחסים לגב' דאעור: הראשון, הוא התיאור שנמסר בהודעת הנאשמת הראשונה במשטרה (ת'5), לפיו הגב' דאעור סטרה לה לפני, בעטה בה בבטן ובגב עם הרגל ושרטה אותה בפניה ובידה הימנית. אגב כך אציין, כי גרסה דומה למדיי נמסרה בהודעה השנייה של הנאשמת במשטרה (ת/6), אשר לפיה הגב' דאעור "תפסה אותי ועשתה לי סימן בפנים ובידיים ונתנה לי גם ברגל" (שם)

בשורה 8).

לעומת זאת בעדותה לפני מסרה הנאשמת בחקירתה הראשית, כי הגב' דאעור שרטה אותה בפניה, ולראשונה טענה, כי היא גם משכה לה בשערות וכי אין זו פעם ראשונה שבה היא תוקפת ופוצעת אותה! (עמ' 20 שורות 15-16 לפרוטוקול). מאוחר יותר מסרה הנאשמת בחקירתה הנגדית, ולראשונה, כי הגב' דאעור 'תקפה' את דלת הרכב שלה וכתוצאה מכך פגעה לה ברגל (עמ' 21 שורה 20 לפרוטוקול).

די בסתירות אלו כדי לשכנעני כי לא ניתן לתת אמון בגרסתה של הנאשמת.

על יסוד כל המפורט לעיל, אני מוצאת כי אשמתה של הנאשמת הוכחה מעבר לספק הסביר.

ויודגש, איני רואה צורך לקבוע באופן פוזיטיבי כי הנאשמת היא זו שהחלה במעשה התקיפה, ודי לי במסקנה כי השתיים תקפו הדדית אחת את השנייה, ובמסקנה כי הנאשמת לא עמדה ברמת ההוכחה נדרשת ממנה להוכיח כי פעלה כפי שפעלה כדי להגן על עצמה.

לא אחתום את הכרעת הדין מבלי להתייחס לטענת הסנגור בסיכומים בדבר קיומו של מחדל חקירה. לטענתו, מדברי עדי התביעה עולה, כי היה שוטר או שוטרים שנכחו בקרבת מקום וראו את האירוע, ואולם המאשימה לא ניסתה לגבות מהם עדות כלשהי. מחדל זה, פוגע לדידו בהגנתה של הנאשמת משום שמדובר באיש או באנשים ניטרליים שיכולים היו לשפוך אור על המחלוקת.

טענה זו דינה להידחות ולו מהטעם הפשוט, כי הנאשמת לא הוכיחה כי במועד בו התבצעה החקירה ע"י המשטרה ידעה המשטרה אודות קיומם של עדים נוספים. ויובהר, הגם שעדי התביעה אישרו בחקירתם הנגדית כי היה שוטר או שוטרים שראו את האירוע, לא הוגשו ראיות לבית המשפט המצביעות על כך כי עדי התביעה מסרו דברים דומים גם בזמן שמסרו את עדותם במשטרה.

לפיכך, אין בידי לקבוע כי היה מחדל בניהול חקירה.

כך או כך, די לי בראיות אליהן התייחסתי מקודם כדי להביא להרשעת הנאשמת.

סיכומי של דבר, אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה עפ"י הכרעת הדין שפורטו לעיל בתגרה במקום ציבורי, עבירה לפי סעי' 191(1) לחוק העונשין.

לאחר ששמעתי טענות הצדדים ולאור עמדת המאשימה שאיננה עותרת להטלת מאסר בפועל, ומאחר שהעונש הראוי בגין עבירה מסוג זה עשוי לנוע בין מאסר מותנה ועד למאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, לא מצאתי כי יש לסטות במקרה דנן מרמת הענישה ההולמת.

בשים לב לכך שלנאשמת הרשעה אחת בלבד, ובשים לב לעונש שהוטל על נאשמת אחרת באותו תיק, שכלל מאסר מותנה בלבד, אני גוזרת על הנאשמת את העונש הבא:

· מאסר על תנאי של חודש למשך שנה מהיום, והתנאי הוא כי הנאשמת לא תבצע עבירה דוגמת העבירה בה הורשעה בתיק זה, ותורשע בגינה.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 במעמד הנוכחים.